

Ebrio de mujeres y pintura

Chihwaseon, Im Kwon-taek, 2002

El naixement d'un romàntic en el buit de la pintura.

La calma del buit

La pintura, en l'orient llunyà (amb origen a la Xina), parteix de la idea de l'espai buit, un espai que acaba sent tant o més significatiu que el propi traç (tendència que també practiquen alguns informalistes occidentals al segle XX). Tot i així, no oblidem que cada pinzellada, per als orientals, és una síntesi d'idees, d'expressió i de sentiments. És per això que la seva cal·ligrafia no és només un vehicle lingüístic, sinó un mode de representació que tracta de copsar el món i la realitat, tot buscant l'harmonia; en altres paraules, un art. Influenciats per les filosofies budistes, els pintors tractaran doncs de trobar l'equilibri entre l'espai buit i la taca de tinta, sempre sense excessos, sense deixar-se emportar pel desig, com bé proclamen els sutres. Precisament, la calma buscada en l'espai buit es podria considerar un efecte d'aquesta anul·lació del desig (el buit i la mort com a quelcom acceptat en l'observació

minuciosa de la natura; una observació tan acurada que obliga els orientals a mig tancar els ulls, que s'esquincen, potser, de tant fixar-s'hi, assemblant-se així al trauc on s'han d'embotonar tots els misteris...)

El buit d'un romàntic

A la Corea del segle XIX, una Corea convulsa, traumàtica, plena de guerres internes en el govern, conflictes religiosos i lluites de poder entre els invasors xinesos i japonesos, trobem la figura d'un pintor adscrit a aquesta tendència del traç i l'espai buit. Es tracta d'Ohwon, pseudònim de Jang Seung-up (personatge interpretat per Choi Min-sik, actor ja conegut per nosaltres gràcies a pel·lícules com *Old Boy*). Aquest pintor, d'origen humil, revolucionà l'art coreà de la seva època. La primera raó la trobem en el mateix fet de no haver estat un aristòcrata de bressol. En una societat marcadament jeràrquica, era inversemblant que un noi de casta baixa

amb una mica de talent pel dibuix pugés de categoria i pogués arribar a ser considerat un dels millors pintors del seu país. Però es va produir, i el moment era propici, l'època dels individualismes i els nacionalismes. Es respirava en l'ambient. Quelcom havia de canviar. I la pintura no podia continuar sent un simple passatemps per a delit d'aristòcrates ociosos. Com diu Ohwon, «pintar és més que un oci. Es converteix en l'extensió de la força vital». Amb aquesta concepció de l'art, l'artista deixa, a més a més, d'estar supeditat al seu públic. L'artista pren consciència del seu geni, de la seva individualitat i, només es preocuparà, d'ara endavant, de buscar l'originalitat, de perfilar la seva tècnica i de trobar-se ell mateix en allò que pinta. Neix el romanticisme. I si el públic ho aprecia és que la meta roman encara llunyana: «La gent troba en els meus quadres allò que espera». I aquí es tracta de sorprendre

l'espectador, d'estimular-lo, de provocar-lo...

L'altra qualitat que fa d'Ohwon, aquest pintor romàntic, és el seu apassionament i els aguaites de bohèmia en la seva vida tempestuosa. La calma del buit ja no és capaç de contenir els desitjos del pintor. La caixa de Pandora necessita estar oberta. I el traç ja no simularà l'equilibri, sinó que transmetrà la vibració d'aquella força vital que Ohwon promulgava; la pinzellada de les seves passions, un traç que es converteix en pur significat i deixa de ser només una forma: «Com puc pintar si no tinc una erecció?» El sexe i l'erotisme prendran un paper prioritari: «La pornografia es part de la vida». Són les noves muses, la nova inspiració de l'artista, juntament amb l'estat mental dubtós provocat per l'alcohol. Les drogues es converteixen així en un mecanisme d'aprofundiment en la pròpia psique de l'artista, en un camí ple de racons inesperats i il·luminacions sobtades. «Si vols pintar primer has d'aprendre a beure». És aquesta la màxima que escriuen els surrealistes dins dels *152 proverbis adaptats al gust actual* (llibre escrit conjuntament per Paul Éluard i Benjamin Péret). El proverbi utilitzat també per la revista tarragonina, *El Prometeo Moderno*, en el seu número dedicat a l'absenta, diu així: «Ho has llegit tot, però no has begut res». Però no per aquest motiu – l'amor a la beguda– Ohwon oblida

el paper dels llibres: «Tot pintor ha de saber literatura, i a la inversa». No pot existir un romanticisme sense panegíric, sense proclama, sense teoria escrita, ni allà ni a l'occident, on també el romanticisme s'anuncia primer en els textos.

Així doncs, l'art, en aquest cas, ha d'expressar les passions, el plaer, el desig per les dones i l'obsessió per la beguda d'aquest pintor ferit de 'malditisme'. Però no espereu grans canvis en la pintura, a l'estil que ens han acostumat els revolucionaris occidentals. A l'orient tot és menys perceptible. No es tracta d'un canvi bruscat en l'aparença, sinó en l'essència, i els nostres ulls, arrodonits per la matèria i la cobdícia, no podran pas percebre el canvi en la lleugeresa del traç o en la disposició dels elements en el buit predominant. Així, conformem-nos amb la intuïció i el visionat d'aquesta magnífica pel·lícula que mostra la vida d'un pintor coreà consumit i cremat per la seva pròpia obra.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Im Kwon-taek
Guió: Kim Young-oak i Im Kwon-taek
Producció: Lee Tae-won
Fotografia: Jung Il-sung
Muntatge: Park Soon-dook
Música: Kim Young-dong
Vestuari: Lee Hye-ran
País: Corea del Sud
Any: 2002
Duració: 117 min.

Equip Artístic

Choi Min-sik (Jang Seung-up)
Yoo Ho-jung (Mae-hyang)
Ahn Sung-ki (Kim Byung-moon)
Kim Yeo-jin (Jin-hong)
Son Yae-jin (So-woon)
Han Myung-goo (Lee Eung-heon)
Jung Tae-woo (Seung-up adolescent)
Choi Jong-sun (Seung-up nen)
Gi Jung-soo (Mestre Yoo-sook)

Filmografia (selecció)

2004

Haryu Insaeng

2002

Ebrio de mujeres y pintura

2000

Chunhyang

1993

Seopyonjae

1989

Adada